

Dosarul nr. 3ra-1061/21

Prima instanță, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: V. Chisilița)

Instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

15 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Sergiu Boboc împotriva Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, penalităților și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Sergiu Boboc, reprezentat de Adrian Grosu, și a fost menținută hotărârea din 12 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă:

La 21 august 2020, Boboc Sergiu a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, penalităților și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că a fost angajat în cadrul Inspectoratului de Poliție Căușeni al Inspectoratului General al Poliției al MAI, în calitate de funcționar public cu statut special, fapt ce se confirmă prin datele din carnetul de muncă.

Este căsătorit și are la întreținerea sa doi copii minori.

Timp de 5 ani, de când activează în subdiviziunea teritorială menționată, a avut un comportament ireproșabil, nefiindu-i aplicată nicio sancțiune disciplinară în privința sa.

La 03 iulie 2020, de către Serviciul management documente al Serviciului Protecție Internă și Anticorupție al MAI, a fost inițiată ancheta de serviciu în privința sa pentru elucidarea unui incident care a avut loc la 28 iunie 2020.

Drept rezultat al anchetei de serviciu, prin ordinul nr.105ef din 28 iulie 2020 a Ministerului Afacerilor Interne „Cu privire la sancționarea disciplinară a unui angajat al IP Căușeni al IGP al MAI”, pentru încălcarea prevederilor art.24 alin.(4), art.26 alin.(1) lit.a) din Legea nr.320/2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, art.50 lit.a) și lit.c), art.52 alin.(1) lit.b) și lit.c) din Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut

special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct.7 subpct.1) și subpct.3), pct.13 subpct.2) și 3) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.409/2017, pct.4 subpct.11), 16) și pct.7 subpct.1), 3) și 9) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017 și art.58 alin.(1) lit.f) din Legea nr.288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a fost sancționat disciplinar cu concedierea din funcția publică cu statut special.

Reclamantul a specificat că a luat cunoștință cu ordinul nr.105ef din 28 iulie 2020 a Ministerului Afacerilor Interne, la aceeași dată - 28 iulie 2020, contra semnătură.

Nu este de acord cu actul administrativ individual menționat și sancțiunea disciplinară aplicată, deoarece actul a fost emis neîntemeiat și ilegal, ca rezultat al unei anchete de serviciu superficiale, cu încălcarea drepturilor sale garantate prin lege.

Ancheta de serviciu pornită în privința sa a fost desfășurată cu încălcarea principiilor aferente dreptului la un proces echitabil cum ar fi prezumția nevinovăției, aplicarea unei sancțiuni disproporționale, sarcina probațiunii aparține „acuzatorului”, interpretarea dubiilor în favoarea „inculpatului” și condamnare în afara oricărui dubiu rezonabil.

Cu referire la efectele prezumției nevinovăției, Curtea Constituțională a reținut în hotărârea nr.27 din 30 octombrie 2018, la pct.77, 78, 82-86, că în conformitate cu articolul 6§2 din CȚEDO, orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până atunci când vinovăția sa va fi legal stabilită.

Principiul prezumției de nevinovăție impune, între altele, ca, în îndeplinirea funcțiilor lor, instanțele de judecată să nu pornească de la ideea preconcepută potrivit căreia persoana a comis fapta imputată.

În baza principiului prezumției de nevinovăție, sarcina probei îi revine acuzării, iar situațiile îndoielnice sunt interpretate în favoarea celui acuzat (*in dubio pro reo*). Prezumția de nevinovăție implică pentru acuzat dreptul de a propune probe în favoarea sa și de a nu depune mărturii împotriva sa.

La acest capitol, Curtea Europeană a subliniat că orice persoană acuzată de comiterea unei infracțiuni are dreptul de a păstra tăcerea și de a nu se autoincrimina. Chiar dacă Convenția nu menționează în mod explicit dreptul la tăcere și dreptul persoanei de a nu se autoincrimina, acestea constituie norme internaționale general recunoscute. Protejând persoana împotriva unei constrângeri abuzive din partea autorităților, aceste imunități contribuie la evitarea erorilor judiciare și la garantarea rezultatului urmărit de articolul 6 din Convenție (a se vedea Jalloh v. Germania, 11 iulie 2006, §§ 100-102).

Dreptul de a nu se autoincrimina presupune, în special, că acuzarea trebuie să demonstreze fapta imputată, fără a recurge la probe obținute prin metode de constrângere sau de persecuție. Dreptul persoanei de a nu se autoincrimina este legat în primul rând de respectarea voinței sale de a păstra tăcerea (a se vedea O,Halloran și Francis v. Regatul Unit, 29 iunie 2007, § 52).

Dreptul la tăcere presupune ca tăcerea persoanei urmărite penal să nu poată antrena, de una singură, condamnarea ei sau recunoașterea faptelor imputate. Acest drept este garantat pe toată durata procesului (faza de urmărire penală și faza de judecare a cauzei) și este conceput să protejeze persoana împotriva coerciției abuzive a autorităților.

Dreptul la tăcere include: 1) dreptul de a nu face nicio declarație cu privire la o faptă care i se atribuie ori o învinuire care i se aduce, fără a i se putea imputa anterior nesinceritatea ca circumstanță agravantă; 2) libertatea de a răspunde sau nu, în cunoștință de cauză, la toate întrebările (dreptul la tăcere totală) sau doar la unele întrebări (dreptul la tăcere parțială); 3) dreptul de a nu contribui la propria sa incriminare (*nemo tenetur se ipsum accusare*).

Cu referire la condamnarea în afara oricărui dubiu rezonabil, în hotărârea din 12 din 28 martie 2017 Curtea Constituțională a statuat la pct.93 și 94, referitor la procesul de apreciere a probelor, în jurisprudența Curții Europene s-a conturat standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă” (*beyond reasonable doubt*), care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă (cauza Bragadireanu v. România, hotărârea din 6 decembrie 2006; Orhan v. Turcia, hotărârea din 18 iunie 2002; Irlanda v. Regatul Unit, hotărârea din 18 ianuarie 1978).

Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției de o manieră aptă să înlăture dubiul.

În mod similar, în hotărârea nr.6 din 03 martie 2016, Curtea Constituțională, la propria jurisprudență a reținut la pct.42-44, că principiul prezumției nevinovăției, consacrat de articolul 21 din Constituție, presupune că orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale. Articolul 6 din Convenția Europeană și art.11 alin.(2) din Declarația Universală, de asemenea, consacră principiul prezumției nevinovăției. Prin Hotărârea nr.21 din 20 octombrie 2011 Curtea Constituțională a reținut că: „50. [...] în lumina jurisprudenței Curții Europene, prezumția nevinovăției, instituită de articolul 6§2 din Convenția Europeană, nu privește numai procesul penal în sens strict, ci are o aplicație mai largă, într-un dublu sens: pe de o parte, această garanție este aplicabilă ori de câte ori fapta imputabilă unei persoane are o conotație penală, indiferent de calificarea atribuită de legislația internă a fiecărui stat [astfel, ea este aplicabilă, de exemplu, unei proceduri privitoare la fraudă fiscală (Heinrich v. Franța, §64) sau în materie de sancțiuni administrative (Lutz v. Austria, §57)]; pe de altă parte, ea impune ca orice reprezentant al statului să se abțină să declare public faptul că cel pus sub urmărire penală sau trimis în judecată este vinovat de săvârșirea infracțiunii care i se incriminează, înainte ca vinovăția acestuia să fi fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă (Butkevicius v. Lituania, §49)”.

Mai mult, în hotărârea nr.24 din 14 septembrie 2016 Curtea Constituțională la pct.53-54, 57-59, 61, 65-66, a notat că ancheta de serviciu în cazul abaterii disciplinare constituie o etapă a procedurii disciplinare. Aceasta este o prerogativă a angajatorului în măsură să constate săvârșirea abaterilor disciplinare de către salariații săi și să aplice sancțiunile corespunzătoare. Sub sancțiunea nulității absolute, nici o sancțiune disciplinară nu va putea fi dispusă mai înainte de efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

Scopul efectuării anchetei de serviciu anterior luării deciziei de aplicare sau nu a unei sancțiuni disciplinare se subsumează ideii de protecție a salariatului în fața poziției dominante a angajatorului, în vederea limitării oricărui element de arbitrar și abuz.

Curtea a reținut că sarcinile anchetei de serviciu sunt: 1) examinarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzelor abaterilor disciplinare comise de

către polițiști; 2) stabilirea cauzelor și a condițiilor care au condus la comiterea abaterilor disciplinare; 3) identificarea persoanelor vinovate și asigurarea aplicării corecte a legislației în vigoare, pentru ca fiecare persoană care a comis abateri disciplinare să fie sancționată potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere. Statutul disciplinar al polițistului stabilește că ancheta de serviciu se va efectua cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale polițiștilor (pct.39).

Elementul esențial al efectuării anchetei de serviciu îl constituie audierea salariatului. În cursul anchetei de serviciu acesta are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere comisiei împuternicite să realizeze ancheta de serviciu toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare.

Totodată, Curtea a subliniat că articolul 7 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr.158 din 22 iunie 1982 cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa celui care angajează stabilește că raporturile de muncă ale unui lucrător nu vor înceta din motive legate de conduita sau manifestările lucrătorului înainte de a i se oferi posibilitatea de a se apăra de afirmațiile acuzării, cu excepția cazului când patronul nu poate în mod rezonabil oferi această posibilitate.

Curtea a statuat că prevederile legale oferă persoanei supuse unei anchete disciplinare dreptul de a beneficia de un proces contradictoriu și de a avea posibilitatea de a prezenta elementele de probă și a apăra în mod liber cauza.

De altfel, însăși Curtea Europeană a arătat că dreptul la o procedură contradictorie implică posibilitatea pentru părțile unui proces de a lua cunoștință de toate piesele de natură să influențeze decizia autorității și de a le discuta. Instanța europeană a decis că legislația națională poate să realizeze această exigență în diverse moduri, metoda adoptată trebuie să garanteze ca „partea adversă” să fie înștiințată de depunerea observațiilor și să aibă posibilitatea să le comenteze (cauza Pellegrini vs. Italia, hotărârea din 20 octombrie 2001, §44; cauza Meftah și alții vs. Franța, hotărârea din 26 iulie 2002, §51).

Reieșind din cele nominalizate supra, Sergiu Boboc a reiterat că în cadrul anchetei de serviciu angajatorul a abuzat de poziția dominantă în raport cu dânsul, cu scopul de a-l intimida să recunoască vina în faptele imputate și să declare că nu are pretenții în raport cu sancțiunea aplicată; l-a privat de dreptul la un proces echitabil aferent procedurii disciplinare, nefiind notificat într-un timp rezonabil despre ancheta de serviciu inițiată, astfel încât să-și poată pregăti în mod corespunzător apărarea și să asigure prezența unui apărător ales; nu i-a fost oferită posibilitatea de a lua cunoștință cu toate materialele cauzei și de a înainta obiecțiile de rigoare; deși au fost audiate anumite persoane în cadrul anchetei de serviciu, nu i-a fost oferită posibilitatea de a audia în mod corespunzător aceste persoane și de a le adresa întrebări; nu a fost efectuată o examinare sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei, pentru a stabili în mod imparțial cele întâmplate și care este gradul de vinovăție al persoanelor implicate; nu a fost stabilită forma de vinovăție a presupusei fapte săvârșite de către el; a fost încălcat principiul prezumției nevinovăției prin prisma constatătorilor efectuate și a încălcărilor imputate, având în vedere că incidentul care a avut loc la 28 iunie 2020 este în continuare investigat de organele de resort pentru a stabili persoanele vinovate, iar în privința acestui fapt nu există hotărâre irevocabilă de condamnare; la materialele anchetei de serviciu lipsesc probe admisibile, pertinente și concludente, pentru constatarea abaterii disciplinare în privința lui; la fel, angajatorul a aplicat față de el o măsură vădit disproporțională, fiind încălcat principiul proporționalității.

Reclamantul a remarcat că ordinul nr.105ef din 28 iulie 2020 a Ministerului Afacerilor Interne, contrar prevederilor art.31, art.118 alin.(1)-(3) și art.120 alin.(1) lit.f) din Codul administrativ, nu a fost motivat, lipsind motivele de fapt (argumentele și permisele factologice) și temeiul legal care au servit pentru emiterea acestuia inclusiv, nu au fost indicate formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul, ceea ce implică anularea acestuia ca fiind ilegal. Or, obligația de motivare a deciziilor adoptate de autoritățile naționale are o importanță deosebită, întrucât permite destinatarului să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva acestora.

Prin urmare, actul administrativ nemotivat nu permite nici destinatarului și nici instanței de judecată, să se convingă de faptul că nu este o decizie arbitrară și care nu permite destinatarului să-și valorifice pe deplin dreptul la apărare și dreptul de acces la un tribunal.

Conform art. 16 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercițarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Reieșind din dispozițiile art.92 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

Potrivit art.137 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale.

Prevederile art.225 alin.(2) din Codul administrativ, reglementează că, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Reclamantul a remarcat că ordinul contestat reprezintă o manifestare a dreptului discreționar, exercitat de către Ministerul Afacerilor Interne în calitate de autoritate publică: a) fără a fi luate în considerare toate faptele relevante; b) cu încălcarea limitelor legale ale dreptului discreționar, c) contrar scopului acordat prin lege.

A accentuat că referitor la respectarea principiului legalității, Curtea Constituțională în hotărârea nr.22 din 16 iulie 2015, la pct.52, a statuat că importanța principiului legalității presupune respectarea legilor, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice private, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate.

În contextul enunțat, și cu trimitere la prevederile art.57, 58 alin.(1) lit.f), art.59 alin.(4) și (5) și art. 61 alin.(1) din Legea nr.288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public

cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în coroborare cu art.163 lit.c), art.209 alin.(1) lit.b) din Codul administrativ, Boboc Sergiu a solicitat admiterea acțiunii în contencios administrativ, anularea ordinului nr.105ef din 28 iulie 2020 „Cu privire la sancționarea disciplinară a unui angajat al IP Căușeni al IGP al MAI” emis în privința sa, restabilirea în funcția anterior deținută în cadrul Inspectoratului de Poliție Căușeni al Inspectoratului General al Poliției al MAI, încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a salariului restant și penalității pentru perioada 28 iulie 2020 – până la pronunțarea hotărârii judecătorești, precum și compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea din 12 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă acțiunea în contencios administrativ depusă de Sergiu Boboc.

La 18 martie 2021, prin intermediul poștei electronice, Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii primei instanțe, iar la 30 iunie 2021, prin intermediul poștei electronice, și la 01 iulie 2021, pe suport de hârtie, semnat olograf, a fost prezentat apelul motivat, solicitând casarea integrală a hotărârii din 12 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, cu emiterea unei decizii noi de admitere a acțiunii în contencios administrativ.

Prin decizia din 14 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, și s-a menținut hotărârea din 12 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Fiind investite cu judecarea cauzei, prima instanță și instanța de apel au motivat soluțiile prin faptul că prin ordinul șefului Inspectoratului de Poliție Căușeni nr.22ef. din 27 martie 2020, Sergiu Boboc a fost numit în funcția de agent principal al Serviciului de patrulare al Secției Securitate Publică a Inspectoratului de Poliție Căușeni al IGP al MAI, în legătură cu schimbările survenite în satele de organizare a Inspectoratului General al Poliției.

Au stabilit că la 02 iulie 2020 a fost înregistrat materialul în Registrul de evidență a altor informații cu privire la infracțiuni și incidente al Inspectoratului de Poliție Căușeni, nr.3142, pe faptul că, în timpul vizualizării rețelei de socializare „Facebook”, s-a constatat că în or.XXXXX, la una din stațiile de alimentare cu petrol, Boboc Sergiu, subofițer superior al Serviciului Patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de Poliție Căușeni, aflându-se în afara orelor de program, în ținută civilă, din motive necunoscute a aplicat unui tânăr necunoscut o lovitură în regiunea feței, precum și numindu-l cu cuvinte ofensatoare, prin care i-a lezat onoarea și demnitatea acestuia. Ulterior aplicării loviturii, tânărul în apărarea sa i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței lui Boboc Sergiu, ca rezultat, ultimul a căzut jos la sol.

La aceeași dată, prin raportul șefului al SCO a IP Căușeni al IGP, a fost solicitată inițierea anchetei de serviciu pentru examinarea cazului enunțat, cu participarea agentului principal, subofițerul superior al Serviciului de patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de Poliție Căușeni, Sergiu Boboc, prin prisma abaterilor disciplinare prevăzute de Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Prin comunicatul Șefului Inspectoratului de Poliție Căușeni nr. 34/29-5313, ancheta de serviciu pe faptul conflictului iscat la o stație de alimentare cu petrol din or.XXXXX între agentul principal, subofițerul superior al Serviciului de patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de Poliție Căușeni, Sergiu Boboc, și o altă persoană fizică, mediatizat pe

rețeaua de socializare „Facebook”, înregistrată în Serviciul secretariat al IP Căușeni cu nr.2873 la 02 iulie 2020, a fost remisă pentru examinare conform competenței materiale, Serviciului Protecție Internă și Anticorupție al MAI.

Ținând cont de inițierea anchetei de serviciu, la 08 iulie 2020, prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.93ef, s-a dispus suspendarea din funcție a subofițerului superior al Serviciului de patrulare al Secției securitate publică din cadrul Inspectoratului de Poliție Căușeni, Sergiu Boboc.

În rezultatul concluziilor și constatărilor efectuate în cadrul anchetei de serviciu, a fost emis ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.105ef din 28 iulie 2020, cu privire la sancționarea disciplinară a salariatului din cadrul Inspectoratului de Poliție Căușeni al Serviciului de patrulare al Secției securitate publică, agent superior, Sergiu Boboc, fiindu-i aplicată sancțiune sub formă de concediere.

În motivarea ordinului emis a fost invocată încălcarea de către reclamant a prevederilor art.24 alin.(4), art.26 alin.(1) lit.a) din Legea nr.320/2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, art.50 lit.a) și c), art.52 alin.(1) lit.b) și c) din Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct.7 subpct.1) și 3), pct.13 subpct.2) și 3) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017, pct.4 subpct.11), 16) și pct.7 subpct.1), 3) și 9) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.629/2017.

Procedura administrativă a fost inițiată la 02 iulie 2020, prin prezentarea raportului șefului al SCO a IP Căușeni al IGP, Sergiu Tumanov, înregistrat cu nr.2873.

Ancheta de serviciu a fost finalizată la 27 iulie 2020, cu formularea propunerii de sancționare disciplinară a funcționarului public cu statut special, Sergiu Boboc.

Ulterior, la 28 iulie 2020, a fost emis ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.105 ef cu privire la sancționarea disciplinară a salariatului din cadrul Inspectoratului de Poliție Căușeni al Serviciului de patrulare al Secției securitate publică, agent principal, Sergiu Boboc.

Au constatat instanțele de judecată ierarhic inferioare că ancheta de serviciu a fost derulată cu respectarea termenului legal și conform procedurii stabilite.

Nu a fost reținut argumentul invocat de Sergiu Boboc că ancheta de serviciu s-a desfășurat cu încălcarea principiilor aferente dreptului la un proces echitabil, prezumția nevinovăției; aplicarea unei sancțiuni disproporționale.

În acest sens, instanțele de judecată au reținut că aplicarea sancțiunii disciplinare cu eliberarea din funcție a reclamantului, nu a fost determinată de răspunderea penală, dar de răspunderea disciplinară pentru încălcarea Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, Legii nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Mai mult, prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr.105 ef. din 28 iulie 2020, cert a fost constatată încălcarea de către Sergiu Boboc a prevederilor art.24 alin.(4), art.26 alin.(1) lit.a) din Legea nr. 320/2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, art.50 lit.a) și c), art.52 alin.(1) lit.b) și c) din Legea nr.288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct.7 subpct.1) și 3), pct. 13

subpct.2) și 3) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.409/2017, pct.4 subpct.11), 16) și pct.7 subpct.1), 3) și 9) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017.

Drept temei pentru emiterea ordinului a servit faptul că la 02 iulie 2020, pe una din rețelele de socializare a fost publicat un articol video înregistrat la una din stațiile de alimentare cu petrol, în care apare subofițerul superior al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de poliție Căușeni al IGP al MAI, agent principal Boboc Sergiu, a aplicat o lovitură în regiunea feței unui tânăr necunoscut. Ulterior, aplicării loviturii, tânărul a răspuns cu o lovitură cu pumnul în regiunea feței lui Boboc Sergiu, care ca rezultat, a căzut jos. În contextul enunțat, acțiunile lui Sergiu Boboc au fost catalogate ca abatere disciplinară gravă, pentru comiterea căror, a survenit aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de concediere din funcția publică.

Cu trimitere la prevederile art.63 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, art.38 alin.(1) lit.j), art.50 lit.a), c), e) și p), art.52 alin.(1) lit.b), c) și g), art.56 alin.(1), art.57, art.58 alin.(1) din Legea nr.288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct.7 subpct.1), 3), 4), 5), 14), pct.13 subpct.2) și 7), pct.39, pct.47, 59-63 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul MAI, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.409 din 07 iunie 2017, art.24 alin.(4) și art.26 alin.(1) lit.a) și b) din Legea nr.320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, pct.1, 3), 4 subpct.10) din Codul etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.629 din 08 august 2017, au concluzionat instanțele de judecată în privința netemeinicii acțiunii în contencios administrativ depuse de Sergiu Boboc, or, actul administrativ individual de sancționare contestat are o bază legală și faptică motivată, iar motive de ilegalitate ce ar genera nulitatea acestuia, nu au fost constatate.

Or, cert s-a stabilit existența unui conflict, care a implicat altercații și aplicarea forței fizice, la o stație de alimentare cu petrol între agentul principal, subofițerul superior al Serviciului de patrulare al Secției securitate publică a Inspectoratului de Poliție Căușeni, Sergiu Boboc, și o altă persoană fizică.

Astfel, acțiunile reclamantului just au fost considerate drept abatere disciplinară gravă, prin neexecutarea normelor deontologice, a regulilor activității profesionale, nerespectarea normelor ce reglementează totalitatea regulilor de conduită, obligatorii pentru funcționarii publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, deoarece Sergiu Boboc a dat dovadă de comportament inadecvat, în spațiul public, lipsit de morală, ceea ce contravine normelor și valorilor atât sociale cât și profesionale, fapt ce a și servit drept temei pentru atragerea ultimului la răspundere disciplinară.

Având în vedere caracterul funcției deținute, obligațiile și atribuțiile de serviciu ce le revenea lui Sergiu Boboc în virtutea funcției sale, la încrederea pe care trebuia să o inspire cetățenilor instituția în care activa acesta, raportate la caracterul faptelor care i-au fost imputate, instanțele de judecată au concluzionat asupra temeinicii sancțiunii aplicate de autoritatea publică, aceasta exercitându-și dreptul discreționar în limitele legale, ținând cont de toate circumstanțele pricinii.

Nu a fost reținut argumentul lui Sergiu Boboc privind încălcarea garanțiilor procesuale, cât și prezumția de nevinovăție, or, la baza emiterii ordinului nr.105ef. din 28 iulie 2020, au stat constatările depistate în cadrul anchetei de serviciu, urmare a încălcării normelor disciplinare a funcționarului public cu statut special.

Au fost considerate irelevante și alegațiile reclamantului precum că la aplicarea sancțiunii, angajatorul nu a ținut cont de faptul că pretinsa abatere disciplinară a fost săvârșită în afara orelor de serviciu, nefiind în exercițiul funcției, deoarece funcționarii publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, trebuie să se bucure de o reputație ireproșabilă, cu respectarea valorilor morale și profesionale, principiilor și normelor de conduită, dând dovadă de un comportament integru atât în activitatea publică, cât și și în viața personală.

Nu au fost reținute nici argumentele reclamantului că anterior nu a fost supus sancționării disciplinare, deoarece concedierea este o măsură disciplinară extremă, reieșind din încălcările stabilite.

La 12 august 2021 și la 13 august 2021, prin intermediul oficiului poștal și poștei electronice, Boboc Sergiu, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, a depus recurs nemotivat împotriva deciziei instanței de apel, iar la 06 septembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, a fost prezentată, pe suport de hârtie, semnată olograf, motivarea recursului, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei din 14 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 12 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, cu emiterea unei decizii noi de admitere a acțiunii sale.

În motivarea recursului Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, apreciind arbitrar probele administrate, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

A reținut că în cadrul procedurii disciplinare, a fost admisă încălcarea prezumției de nevinovăție, deoarece pe marginea incidentului survenit, în paralel cu ancheta de serviciu, în privința lui a fost începută și urmărirea penală, privitor la fapta infracțională prevăzută la art.287 alin.(1) din Codul penal (huliganism), care ulterior a fost recalificat într-un proces contravențional, a cărui soartă, până la ziua de astăzi, nu este cunoscută.

La emiterea ordinului de concediere Ministerul Afacerilor Interne a încălcat principiul proporționalității, deoarece legea specială a funcționarului public cu statut special, nu definește noțiunea de abatere disciplinară gravă, iar art.211¹ din Codul muncii, care definește abaterile disciplinare grave, nu califică fapta presupus a fi săvârșită de către el, ca fiind o abatere disciplinară gravă; reieșind din existența unei proceduri penale, care a fost derulată în paralel cu procedura disciplinară, era imperativă suspendarea raporturilor de muncă, până la finalizarea investigațiilor penale, în detrimentul soluției de concediere; de către angajator a fost supus celei mai aspre măsuri sancțiuni disciplinare-concedierea, contrar faptului că, acțiunea presupus a fi săvârșită de către acesta, a avut loc în afara orelor de serviciu, iar potrivit pct.93-94 din Hotărârea Guvernului nr.409 din 07 iunie 2017 cu privire la aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, concedierea poate fi dispusă, doar pentru săvârșirea abaterilor disciplinare în exercițiul funcției.

Prin sancționarea lui, cu concediere, intimatul a încălcat principiul individualizării sancționării disciplinare, deoarece, nu a luat în considerare următoarele circumstanțe

atenuante: angajatorul nu a fost imparțial și obiectiv, omițând să rețină în calitate de circumstanța atenuantă, faptul că presupusa victimă a incidentului din 28 iunie 2020, Baeș Liviu, a solicitat să nu fie examinat raportul în temeiul căruia a fost dispusă inițierea anchetei de serviciu în privința lui, deoarece nu are nici o pretenție față de el, din motiv că s-au împăcat; caracteristica referitor la activitatea sa pe parcursul a 5 ani și 7 luni este una ireproșabilă, precum și a activat în funcție de funcționar public cu statut special, nu a fost supus niciunei abateri disciplinare; are la întreținerea sa doi copiii minori, iar în contextul situației pandemice și economice precare din țară, a fost instituit moratoriul în ceea ce privește efectuarea angajărilor de către autoritățile publice, care durează până în prezent; la aplicarea sancțiunii disciplinare sub forma de concediere a fost privat pe viață de posibilitatea de a mai fi angajat în structurile din cadrul MAI, în calitate de funcționar public cu statut special, fiind o ingerință serioasă adusă dreptului lui la muncă garantat de Constituție.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au oferit nicio argumentare și motivare, la următoarele aspecte: prin prisma cărui exercițiu legal, au ajuns la concluzia că faptele presupus a fi săvârșite de către el, reprezintă o abatere disciplinare gravă; cum a fost posibil de stabilit că dânsul se face vinovat pentru survenirea incidentului din speță, atât timp cât organul de urmărire penală, nu a putut ajunge la concluzie privind vinovăția lui, astfel încât să fie exclus faptul că el putea să fie o victimă sau că nu a acționat în stare de legitimă apărare; unde se plasează trimiterile făcute de către intimat, în susținerea ordinului de concediere, la cadrul legal care prevede aplicarea violenței fizice și a torturii; de ce dintre opțiunea de a suspenda raporturile de serviciu și cea de concediere, angajatorul și-a exercitat dreptul discreționar conform prevederilor legale, atunci când a optat pentru imediata concediere; cum pot fi ocolite prevederile de la pct.93-94 din Hotărârea Guvernului nr.409/2018, care reglementează că, concedierea poate fi dispusă, doar pentru săvârșirea abaterilor disciplinare în exercițiul funcției; precum și din care cauză intimatul nu a ținut cont de toate circumstanțele atenuante care îl vizează pe el.

A susținut recurentul că în paralel cu ancheta de serviciu pornită în privința lui, a fost pornită urmărirea penală pe marginea săvârșirii faptei infracționale prevăzute la art.287 alin.(1) din Codul penal (huliganism).

Urmărirea penală pe marginea aceluiași fapte pe care MAI le consideră ca fiind de natură disciplinară, a fost pornită tot din inițiativa intimatului, în temeiul raportului privind înregistrarea materialului în Registrul nr.2 de evidență a altor informații cu privire la infracțiuni.

Deși a fost recunoscut bănuit pe cauza penală, pe semnele infracțiunii prevăzute la art.287 din Codul penal, prin ordonanța din 30 noiembrie 2020, ulterior prin scrisoarea nr. 1968 din 10 decembrie 2020, Procuratura r-lui Căușeni l-a informat că la 07 decembrie 2020 a fost încetată urmărirea penală în cauza penală nr.XXXXX, în temeiul lipsei elementelor infracțiunii.

De asemenea, în privința sa a fost intentată procedura contravențională în baza art.354 din Codul contravențional (huliganism nu prea grav).

A reținut recurentul că în cadrul anchetei de serviciu intimatul a efectuat constatări, prin care s-a expus asupra săvârșirii cu vinovăție a unor fapte penale de către el, atunci când, în paralel era investigat penal, de către organele de urmărire penală.

Drept urmare a declarațiilor efectuate în cadrul anchetei de serviciu, MAI a încălcat prezumția de nevinovăție garantată de art.6§2 din CEDO, fapt care a rezultat în emiterea unui ordin de concediere ilegal, care a fost adoptat cu încălcarea garanțiilor prevăzute de Convenția Europeană și legislația națională.

Este eronată concluzia instanțelor de judecată ierarhic inferioare precum că sancționarea lui cu concediere s-a realizat pe baza materialelor acumulate în cadrul anchetei de serviciu și că nu a avut la bază cauza penală, or, atunci când instanțele de judecată mențin legalitatea unui ordin de concediere, care constată că a avut loc o aplicare ilegală a forței fizice, iar organele de anchetă încă sunt în proces de investigare a faptelor, devine cert faptul că, similar cauzei Kemal Coşkun c. Turciei, autoritățile publice și instanțele inferioare, au făcut mai mult decât să prezinte [unele motive, care să sugereze că oficialul consideră acea persoană ca fiind vinovată].

Un alt viciu de care este afectat ordinul contestat, este faptul că MAI în mod arbitrar a constatat săvârșirea unei abateri disciplinare grave de către el, fără ca legea să definească ce înseamnă - abaterea disciplinară gravă. Or, toate referirile la abaterea disciplinară gravă, sunt cele din art.38 alin.(1) lit.j) și art.57 din Legea nr.288/2016, care stipulează că raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special poate să înceteze pentru încălcări repetate ale disciplinei de serviciu pe parcursul unui an sau pentru comiterea unei încălcări grave.

Consideră recurentul că noțiunea de încălcare gravă a obligațiilor de muncă, prevăzută la art.211¹ din Codul muncii, poartă un caracter exhaustiv, anume pentru a evita arbitrariul și autoritatea discreționară nelimitată pentru subiectul care constată abaterea disciplinară.

Cu referire la neluarea în considerare a tuturor faptelor relevante și aplicării unei măsuri disproporționate, recurentul a reținut că, la caz, încălcarea prezumției de nevinovăție în cadrul anchetei de serviciu și încadrarea juridică greșită a faptei presupus a fi săvârșite de către el, se datorează faptului că, intimatul nu a luat în considerare toate faptele relevante. Or, dispozițiile art.225 alin.(2) lit.b) din Codul administrativ cert reglementează că, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică a luat în considerare toate faptele relevante.

Graba cu care intimatul a străduit să constate existența abaterii disciplinare grave de către el și să dispună concedierea lui, nu i-a permis să efectueze o examinare sistemică a cadrului normativ, pentru a constata că pentru situațiile lui și anume, când este derulată în paralel o procedură penală, angajatorul dispune de alte pârghii, fără a ține cont de dispozițiile art.35 alin.(1) din Legea nr. 288/2016, care statuează că, pe lângă situațiile prevăzute de cadrul normativ general, suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează și în următoarele cazuri: a) pe perioada reținerii, arestului preventiv sau arestului la domiciliu al funcționarului; b) în caz de dispariție a funcționarului - până la declararea dispariției fără urmă sau până la declararea decesului acestuia, în modul stabilit de lege. Iar, art.59 alin.(11) din Legea nr.288/2016, stipulează că ancheta de serviciu se desfășoară o perioadă de 30 de zile din momentul inițierii acesteia de către persoana abilitată, cu posibilitatea de a fi suspendată în cazul în care vinovăția urmează a fi constatată de către alte organe de ocrotire a normelor de drept sau în cazul în care angajatul se află în concediu anual de odihnă, în concediu de studii ori în concediu medical, precum și în alte împrejurări ce denotă imposibilitatea adoptării unei concluzii definitive în cadrul anchetei de serviciu.

Similar, art.76 lit.g) din Codul muncii, reglementează că, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanței ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în

instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

A reiterat că instituirea mecanismului suspendării, pe durata derulării procesului penal, urmărește scopul de a evita efectuarea unor constatări contradictorii din cadrul procedurilor paralele sau constatări de natură să ducă la încălcarea prezumției de nevinovăție, cum a și avut loc în prezenta speță.

Negarea faptului că în prezentul litigiu MAI urma să aplice instituția suspendării și nicidecum instituția încetării raportului de muncă, ar echivala cu reducere la zero a efectelor juridice care le produc această instituție juridice, cu norme aferente.

Aplicarea în mod univoc a mecanismului încetării raporturilor de muncă, în detrimentul suspendării raporturilor de muncă, atunci când salariatul este vizat în proceduri penale, care derulează în paralel cu procedura disciplinară, ar echivala cu aplicarea „în vid” a mecanismului sancționării disciplinare, prin „ruperea” acestuia din contextul normativ general, care la caz, vorbește despre suspendarea raporturilor de muncă, până la existența unei hotărâri judecătorești definitive, pe marginea condamnării penale sau contravenționale.

Subsecvent, în privința sa urma a fi aplicată anume suspendarea raporturilor de muncă până la existența unei hotărâri judecătorești definitive pe cauza penală sau contravențională și nicidecum concedierea sa din funcție. Cu atât mai mult că, art.38 alin.(1) lit.m) din Legea nr.288/2016, prevede că, raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special poate să înceteze în cazul condamnării în baza unei sentințe judecătorești definitive pentru fapte ce discreditează calitatea de funcționar public cu statut special. Or, cadrul normativ special, care reglementează conduita funcționarului public cu statut special, este unul coerent și logic și prevede în mod explicit în calitate de temei pentru încetarea raporturilor de muncă, existența unei hotărâri judecătorești definitive, pentru fapte ce discreditează calitatea de funcționar public cu statut special.

Astfel, doar sentința judecătorească definitivă, prin care s-ar fi constatat săvârșirea de către el a unor fapte ce discreditează calitate de funcționar public cu statut special, ar trebui să servească ca unic temei, pentru a aprecia dacă raporturile de muncă urmează sau nu să fie încetate. Chestiunea aplicării suspendării raporturilor de muncă, în detrimentul concedierii, este dictată de particularitate derulării în paralel a două proceduri distincte, și, urmează scopul de a evita efectuarea unor constatări contradictorii sau încălcarea principiului prezumției de nevinovăție, cum a avut loc în prezenta speță. Mai mult, dânsul nu neagă faptul că ipotetic ar putea să existe fapte săvârșite de către funcționarii publici cu statut special, care imediat ar justifica constatarea săvârșirii abaterii disciplinare grave, cu aplicarea subsecventă a concedierii, în calitate de sancțiune disciplinară.

Pe lângă acestea, la aplicarea sancțiunii concedierii, angajatorul nu a făcut distincție dintre două situații ipotetice și anume, când funcționarul public cu statut special săvârșește abaterea disciplinară în exercițiul funcției și cea de a doua, când funcționarul public cu statut special, săvârșește abaterea disciplinară, în afara orelor de program, nefiind în exercițiul funcției.

Nu s-a ținut cont nici de faptul că incidentul care a avut loc la 28 iunie 2020, cu implicarea lui, a avut loc în afara orelor de serviciu a celui din urmă, fără aflarea în exercițiul funcției.

Prin urmare, incidentul nominalizat, a avut loc cu implicarea lui în calitate de civil și nicidecum în calitate de funcționar public cu statut special, aflat în exercitarea atribuțiilor serviciu.

Chiar și în situația în care de către el ar fi fost comisă o abatere disciplinară, angajatorul nu putea nici în una din formule, să îi aplice măsura disciplinară cea mai extremă - concedierea, indiferent de faptul dacă a fost sau nu vinovat, deoarece el s-a aflat în afara orelor de serviciu, iar legea condiționează în mod explicit aplicarea sancțiunii concedierii, doar pentru abaterile disciplinare grave, săvârșite în exercițiul funcției, circumstanță care nu a fost luată în considerare atât de către angajator, cât și nici de către instanțele de judecată ierarhic inferioare.

Recurentul a specificat că la aplicarea sancțiunii disciplinare, intimatul nu a fost imparțial și obiectiv, omițând să rețină spre analiză faptul că presupusa victimă a incidentului din 28 iunie 2020, XXXXX, a solicitat să nu fie examinat raportul în temeiul căruia a fost dispusă inițierea anchetei de serviciu în privința sa, deoarece ei s-au împăcat și nu are pretenții față de el.

Mai mult, niciodată nu a renunțat la dreptul său de a contesta ordinul de concediere, după cum încearcă să insinueze intimatul, or, în cadrul declarațiilor oferite, dânsul a recunoscut că a existat un incident cu XXXXX, la data de 28 iunie 2020, însă nu a recunoscut că faptele sale sunt pasibile de răspundere disciplinară sub formă de concediere.

Referitor la mențiunea despre lipsa oricăror obiecții și pretenții asupra ordinului de concediere, a fost realizată ca urmare a presiunilor parvenite din partea angajatorului, care în paralel investiga în privința lui pretinsele fapte sub aspect penal.

Distinct, a notat recurentul că la actele cauzei se regăsește un plic cu un CD, care se presupune a fi înregistrarea video a incidentului care ar fi avut loc la 28 iunie 2020, însă acesta nu poate fi reținut ca probă pertinentă, deoarece nu este clar de către cine, când, în ce condiții și cu ce mijloc tehnic a fost efectuată respectiva înregistrare.

Cât privește cerința de încasarea a salariului restant și penalității legale corect a fost înaintată față de Ministerul Afacerilor Interne, dar nu împotriva IP Căușeni, deoarece pârâtul este autoritatea care a emis ordinul de concediere și organul ierarhic superior în raport cu IP Căușeni, care este o subdiviziune a MAI.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 14 iulie 2021, în ședință publică.

Totodată, actele cauzei atestă faptul că la 09 august 2021 avocatul Adrian Grosu, în interesele lui Sergiu Boboc, a recepționat copia deciziei integrale a instanței de apel, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție DS8001948940AS (f.d.220, vol.I).

Subsecvent, în cererea de recurs (nemotivată și cea motivată) avocatul Adrian Grosu a recunoscut că a recepționat decizia integrală a instanței de apel la 09 august 2021 (f.d.226, 227, 248, 249, vol.I).

În condițiile enunțate, cererea de recurs (nemotivată și cea motivată) depusă la 02 august 2021 și respectiv la 02 septembrie 2021, este în termen.

La 21 octombrie 2021 Curtea Supremă de Justiție, prin intermediul poștei electronice, a expediat în adresa Ministerului Afacerilor Interne copia recursului depus de Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței (f.d. 3, 4, vol. II).

La 03 noiembrie 2021 Ministerul Afacerilor Interne a depus referință, solicitând să fie declarat inadmisibil recursul depus de Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, deoarece argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Examinând temeiurile invocate în recurs, în raport cu referința depusă și materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin.(1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme

de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Sergiu Boboc, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nicolae Craiu

Aliona Miron